

Крипта

Іван Бунін

З книги "Темні алеї"

Переклад Олександра Грязнова

Літній гарячий день, в полі, за садом старої садиби, давно занедбане кладовище, — горбки у високих квітах і травах та самотня, вся дико заросла квітами і травами, кропивою і будяками, крипта з цегли, що давно руйнується. Діти із садиби, сидячи під криптою навпочіпки, зіркими очима зазирають у вузьке і довге розбите вікно на рівні землі. Там нічого не видно, звідти тільки холодно віє. Всюди світло і гаряче, а там темно і холодно: там, в залізних ящиках, лежать якісь дідусі і бабусі і ще якийсь дядя, який сам себе застрелив. Все це дуже цікаво і дивно: у нас тут сонце, квіти, трави, мухи, джмелі, метелики, ми можемо грати, бігати, нам моторошно, але й весело сидіти навпочіпки, а вони завжди лежать там в темряві, як вночі, в товстих і холодних залізних ящиках; дідусі і бабусі всі старі, а дядя ще молодий...

— А навіщо він себе застрелив?

— Він був дуже закоханий, а коли дуже закохані, завжди стріляють у себе...

В синьому морі неба островами стоять де-не-де білі прекрасні хмарки, теплий вітер з поля несе солодкий запах розквітлого жита. І чим гарячіше і радісніше пече сонце, тим холодніше дме із півми, з вікна.

2.7.44